

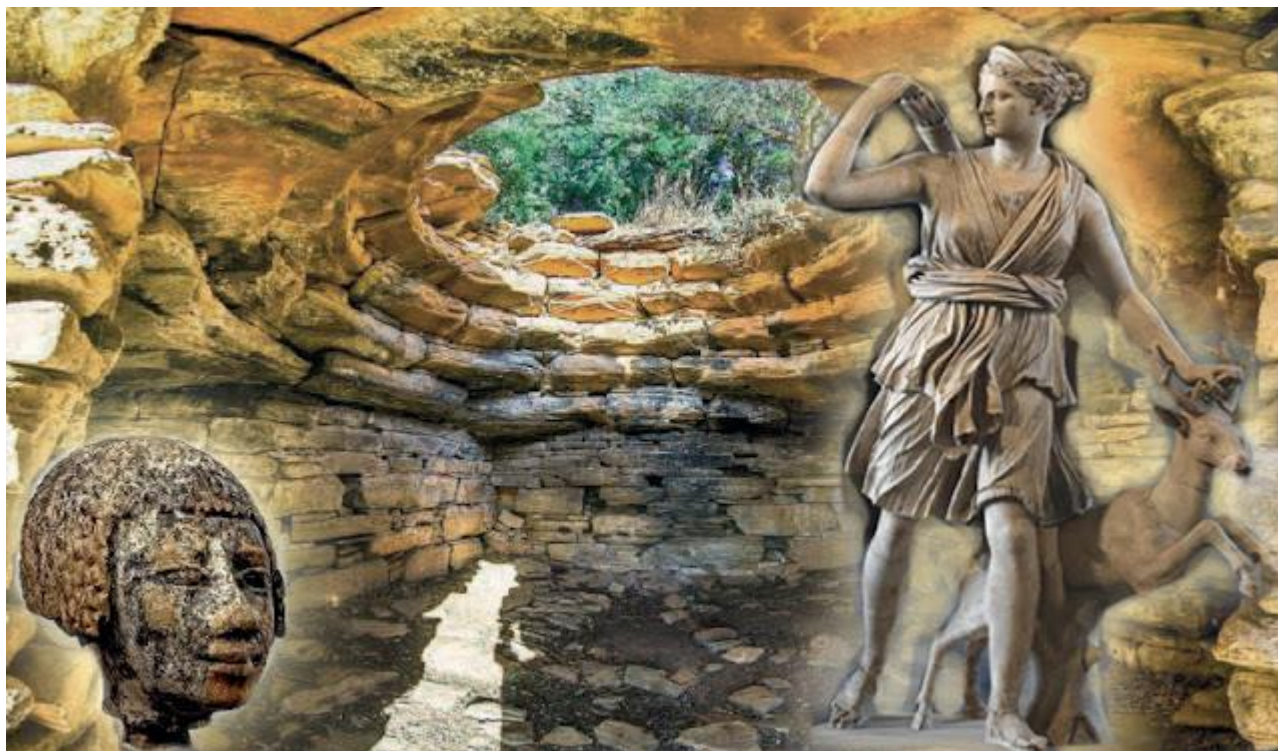
Dračí domy ostrova Euboea a jejich tajemství

Dodnes existuje mnoho záhad, které se vědcům stále nedaří vyřešit. Jednou z takových záhad jsou takzvané dračí domy neboli dracospitas na řeckém ostrově Euboea.

Dosud bylo nalezeno 23 dračích domů, které jsou nejstaršími megalitickými stavbami umístěnými na svazích hor. Drakospity jsou postaveny z velmi velkých kamenných bloků, přičemž nebyla použita žádná spojovací malta. Dračí domy byly sestaveny z obrovských kamenných bloků tak, že horní desky drží spodní desky pohromadě gravitací. Zajímavostí je, že o drakospitech nejsou ve starověkých pramenech žádné zmínky.

Tak odkud se vzaly, a kdo a kdy je postavil?

Ostrov Euboea je známý také díky starověkému Artemidinu chrámu. Tento chrám také skrývá spoustu záhad a tajemství. Na místě vykopávek byla mimo jiné objevena vytesaná hlava ze slonoviny s egyptskými rysy.

Jaká tajemství skrývají tyto prastaré kameny? Odpověď přišla prostřednictvím vědomého snění, takže těmto informacím lze věřit či nikoliv, necht' se každý rozhodne sám. I když pro někoho mohou podhalit dávná tajemství zapomenuté historie...

Takže... Růžové svítání pomalu poodhaluje skalnaté svahy z objetí houževnaté jižní noci. Jsou tu roztroušeny prastaré kameny, a na vrchol vedou rozbité schody. Podél cesty leží sluncem zalitý a časem poškozený kamenný sloup.

Kameny, kameny, kameny... Hle, schody vedly na kruhovou plošinu vytvořenou z masivních desek.

Slunce už vyšlo nad obzor a zalilo svým světlem svěží zeleň okolních keřů.

...Náhle však světlo začalo hrát duhovými odlesky a prostor jako by se vznášel... Kameny se v tomto světle začaly podivně měnit. A vtom už zmizely hluboké praskliny, a sloupy se zázračně vztyčily a postavily na své podstavce. Vepředu se tyčila zářivě vyleštěná mramorová stěna a schody vedly k mohutnému vchodu. Za ním se skrýval polokruhový sál s vysokým kopulovitým stropem, uprostřed s kruhovým otvorem pro sluneční světlo. Sloup světla, který se odtud snášel, odhalil v pološeru krásnou sochu mladé lovkyně s lukem a toulcem šípů.

Toto je Artemis ve své krátké tunice. Díky růžovému mramoru je obraz plný života, a pozlacené ozdoby sochy tuto iluzi ještě více umocňují.

...A najednou socha... ožila.

Otočila svou hlavu a upřela na mě pronikavý pohled. Prastará řeč mi probleskla vědomím jako něco dávno zapomenutého. Ale porozumění se neztratilo.

„Zdravím tě, sestro. Kdysi dávno jsem byla také v této roli,“ řekla. „I když ty si všechno beztak pamatuješ. Ale nyní je tak potřebné ukázat tyto obrazy zde. Vždyť kdysi jsem byla Umaj, a kdysi jsem se jmenovala Freja, jméno Kelin bylo kdysi také moje, i Artes. A tady mi Heléni říkali Artemis.

Všichni jsme měli mnoho různých jmen, vždyť jsme žili v různých zemích, když jsme se inkarnovali zde na Zemi.

Kdysi dávno, když se této planety ještě ani Atlantané nedotkli nohama, jsme sem přišli i my, a ty si to pamatuješ.

Tehdy nás bylo 24. Narodili jsme se v jiném světě, který se nacházel v jiné lóce Země.“
(Viz další témata webu.)

A tu Artemis vzala do rukou křišťálovou kouli. Duha se v ní zableskla jako jiskra, jako blesk. A vznášely se dávno zapomenuté výjevy. Bizarní stromy ohýbaly své kmeny nad vodou. Na druhém břehu byla vidět obrovská stavba vytvořená člověkem v podobě hory nebo kopce ve tvaru dokonalého kužele. Stěna složená z gigantických kamenných bloků se mírně stáčí v kruhu a zužujíc se stoupá směrem vzhůru. Celá stavba připomíná pyramidu bez hran. A vede do ní vchod. Obrovská kamenná brána je zdobena dvěma kamennými figurami draků sedících na podstavcích.

Ocitla jsem se v těle nějaké dívky v podivném tenkém hedvábném oděvu, který se skládal z širokých průsvitných kalhot a kousku téže látky, ovinutého kolem hrudi. Ani tělo nebylo podobné tomu lidskému, ale bylo zde obvyklé. Kůži pokrývaly drobné perleťové průsvitné šupinky, a mezi prsty byly blány. V zrcadlové hladině jezera bylo možné spatřit velké, šikmo posazené mandlovité oči a zlatý diadém, který obepínal bezvlasou hlavu. Na čele byl vidět výčnělek citlivé žlázy, takzvaného třetího oka.

Plula jsem na malé loďce s vysoko zahnutou přídí zakončenou dračí hlavou se stejně velkýma a šikmýma očima.

Dlouhé bidlo snadno dosáhlo na dno a dalo se s ním odrážet a plavit.

Vtom nade mnou hlučně proletěl... nevelký drak a usadil se ve větvích stromu, složiv svá perleťově zbarvená pavučinová křídla. Bylo tam hnízdo a starostlivý pár v něm obstarával svá mlád'ata.

Nyní však už byla dračí kamenná brána na stejné úrovni s lod'kou. S pomocí bidla jsem ji ještě několikrát popostrčila, podařilo se mi přirazit a zakotvit bokem mezi zvláštními kamennými výběžky. Žebřík, vystupující z hlubiny vod, se spojil s bokem lodi tak, aby bylo možné otevřít dveře.

A teď už jsem uvnitř. Sešlo se nás tu všech 24 kněžek. Ostatní byly oblečené jako já a stejné rasy. Ano, jsme potomci draků, ale to jen tělesně, vždyť duchové se inkarnují do různých ras a národů.

Přišla ke mně sestra. A my všechny jsme zde duchovní sestry.

Tohle je budoucí Artemis, okamžitě jsem ji poznala a vybavila si její podobu. To ona teď drží kouli.

A všechny vzpomínky jsou v ní viditelné a hmatatelné.

...Tam, v tom sále, kde jsme se všechny shromáždily, na oltáři před krystalem hoří oheň. Krystal se otáčí, víse v prostoru, a vydává modrou záři.

Musíme zde otevřít portál do pozemské lóky, abychom přišly na pomoc těm, kteří nás volají. My tady víme, že tam byla strašlivá válka draků, ale všichni už byli svrženi. Mnoho ras přišlo na pomoc, a černí draci antisvěta, kteří přišli o svá těla, jsou nyní spoutáni v hlubinách té planety, ale v jiné, těžké dimenzi. Hrozí však nebezpečí, že se opět vrátí a vytvoří si těla, dokud jim tuto možnost neodebere jistý krystal. Zakáže prostoru, éteru zhmotňovat těla pro temné demony ve 3D. Musíme ho tam však dopravit a rozdělit na 24 částí.

A to už se krystal portálu otáčí stále intenzivněji a vytváří svůj tunel ze světla. Chytily jsme se za ruce a společně do něj vstoupily.

„Ano, tak to tenkrát bylo,“ řekla Artemis. „Tak jsme přišly do tohoto pozemského světa. A zde jsme postavily dračí domy, v nichž jsme zřídily oltáře.

Těžké kameny jsme vyřezaly ve skalách pomocí našich paprskových nástrojů a skládaly je na sebe podle prastarého projektu, přemísťující tyto kamenné bloky vzduchem. Potom jsme rozdělily krystal, který jsme přinesly z paralelní lóky, odkud jsme přišly. A ten největší jsme umístily do centrálního domu. Domy byly uspořádány tak, aby všechny energie krystalů vytvářely síť určitého tvaru, která když se spojila i vzplanula září na nebesích. A dlouho zářily blesky po celé Zemi, a prastarý multidimenzionální kámen, který byl hluboko v těchto místech, ještě pevněji spoutal černé draky.

Tehdy nás všech 24 kněžek zde začalo sloužit, udržovat neviditelný plamen krystalů. A bylo tomu tak, a po velmi dlouhou dobu, vždyť i Země v této lóce měla tenkrát jiný běh času.

Když se však ve Slunečním systému objevila Nemesis (Nibiru), mnohé planety opět změnil svůj běh od časů Velké zápalné oběti a dračích válek. Oběh Nemesis změnil planetární cykly. A časy plynuly rychleji, a živé bytosti žily kratší dobu. Ale tady naše krystaly stále zastavovaly běh času pro ty, kteří byli poblíž, vždyť naše mise stále pokračovala - udržovat neviditelný plamen, který nedovolí drakům temnoty získat těla. Takto bylo prožito množství epoch.

...Pak ale k Zemi přišla Atlanta. Ted' jí říkají Měsíc. Lod'-archa Atlantánů zakotvila na oběžné dráze (viz téma: Měsíc - archa Atlantánů).

A našim světem to opět otrásl, a my jsme tu už nemohli zůstat. Těla nám tu začala chátrat před očima. Ale nám se podařilo krystaly upevnit a navždy je skrýt před zraky všech těch, kteří mohli vstoupit do budov z bloků.

Tehdy jsme přišly o svá těla v ohni krystalu, abychom portál uzavřely. A znovu jsme se ocitly ve své vlasti, kde jsme se narodily jako děti.

Tam je vlastní čas, který se neshoduje s pozemským časem z té lóky. Proto na Zemi uplynulo tisíce let, než jsme se vrátily.

Znovu jsme zažehly bránu krystalem a vrátily se zpět v jiných tělech. To proto, že prastaré krystaly opět zeslábly. Tyto země okupovala Atlantida. Její kněží a inženýři se rozhodli vyhrabat prastaré brány. Hrozba byla veliká, vždyť téměř otevřeli portál do našeho světa. A mnozí z našeho lidu začali propadat, nevracejí se, propadali se do děr mezi světy. A pozemští pastýři se začali dostávat do našeho světa. Ale nám se nedařilo vracet je zpátky.

Podle všech našich výpočtů bylo nutné uzavřít portál z pozemského světa tak, aby se veškerá energie krystalů sbíhala na prastarém kameni v základně velkého domu. Aby tyto energie nadále ovlivňovaly podzemí antisvěta, které se týkají této planety (Země), kam byli zahráni dávní démoničtí draci.

A znovu otevřevše bránu našim krystalem, vrátily jsme se všechny do pozemské lóky. Ale teď už jsme se nemohly vrátit zpět, prostor byl jiný. A úkoly byly jiné. Nepřišly jsme sem žít, ale zemřít, zničit prastaré krystaly.

Podařilo se nám najít krystaly ukryté před zraky, vyndat je a odnést do hlavního domu. Ty si to pamatuješ všechno sama...," řekla Artemis, a znovu se jí v ruku začala otáčet koule.

A nyní jsme se opět sešly ve velkém sále toho největšího domu. A víme, že Poseidón, vládce Atlantidy, nařídil okamžitě otevřít portál do jiných lók, aby rozšířil nadvládu své říše. Naslouchal příběhům Anunnaki (viz další témata) a klaněl se před nimi, ve všem na nich záviseje a třesa se. A zlatou daň posílal na Glorii-planetu, ale oni stále požadovali víc a... slibovali, že opustí úřad císaře zemí.

Atlantáné do této oblasti přinesli svá zařízení a začali krystaly, které nikdy nebyli schopni najít, rušit zářením. To zde velmi silně deformovalo prostor, a po celém blízkém okolí se začaly objevovat neviditelné díry mezi světy. Dobré ale je, že sem nechodili příliš často, a nám se podařilo vrátit se.

...Ale vzpomínám si, jak Hermes, kněz Atlanty, přistál na své lodi ve tvaru disku a vydal se se svou družinou na obhlídku domů. Nečekal, že nás tu najde. Nenapadlo ho nic lepšího než vystřelit z paprskové zbraně. Stihla jsem však otevřít neviditelný štít, který dělá prostor jiným. Paprsek z Hermesovy zbraně se vychýlil a zasáhl ho do ramene. Hermes upadl, křiče bolestí, a jeho družina se k němu vrhla. A také jsme měli své meče okem neviditelných energií. A jejich sílu jsme demonstrovaly Atlantánům tím, že jsme odlomily vrcholek skály.

Hermes a jeho družina poměrně svižně odešli, a jejich diskolet se vznesl k nebesům.

Ale času nebylo nazbyt. Hermes poslal zprávu do hlavního města, a Poseidón se rozhodl vyslat svou armádu.

Ale zvládly jsme to. A teď jsou všechny krystaly položeny na kameni. A všechny zbraně, co jsme měly, mířily na ně. Záře blesků opět pokryla nebesa. A Poseidonova nebeská flotila je nedokázala prorazit. Uběhla malá chvilka, a vtom krystaly vzplály ohněm. Modré plameny zaplnily prostor. A bílý záblesk pronikavou bolestí přerušil vidění.

...Artemis opět drží kouli v ruce a pokračuje ve vyprávění.

„Tehdy se ten dům z kamene, v němž jsme pálily krystaly, obrátil v prach. Ale prastarý kámen vlivem těch energií, jimiž byl naplněn, pronikl hlouběji do těla Země. Ti, kdo přišli do dračích domů, v nich nenašli nic a nikoho. A tak tam stojí dodnes. Teprve ve dnech, kdy se Atlanta propadla pod rozbouřené vlny oceánu, zde samotná země pukla a vytvořila úžinu. A tak se z Euboeji stal ostrov. Tehdy se celé Středozezemí téměř ocitlo pod vodou, a tak je tomu dodnes. Zůstaly tam jen ostrovy a poloostrovy, a ze Středozezemí se stalo Středozezemní moře.

Předtím se však Atlantáné po prohlídce dračích domů rozhodli tato místa opustit, vždyť ani nevěděli, jak portál oživit. A dlouho se tu potulovaly jen kozy a pastevci... Vzdálená provincie Atlanty.

Ale ten kámen, který jsme zarazily hluboko do země a naplnily ho energií těch krystalů, o sobě přesto dával vědět. A někdy, když bylo vlhké počasí, samovolně otevíral díry do jiných světů.

Tenkrát jsem se inkarovala v daleké severní zemi Boreji. A bylo mi dáno jméno Artemis. Mým otcem byl válečník Cernunn z dávného jeleního národa hvězdného čertogu Kassipy (Kasiopeje). A mou matkou se tehdy tělesně stala jeho žena Létó. Byla dcerou Titána a Asurijky (viz téma: Apollón Hyperborejský o Knize hlubin, delfském orákulu, severním chrámu a zapomenuté historii). A Apollón - jejich syn, se stal mým bratrem.

Byl tělesně mnohem starší než moje tělo, ale duchové jsou přesto stále vrstevníci (viz další témata).

V raném dětství jsem se od svého otce dozvěděla, že svět je ve velkém nebezpečí, a že Borea se musí bránit. Obávaná Atlantida se rozhodla vládnout celému světu, a byla unavená svým šílenstvím.

A také si vzpomínám na velké otřesy země. Tenkrát se zvedly vlny jako hradba, ale hora Méru dokázala odrazit úder, nebo spíše krystal, který byl do ní zasazen. O té strašné katastrofě jsme věděli všechno. A tenkrát jsem spatřila, jak během dne najednou slunce zapadlo za obzor. Jako diskolet zaletělo, a nastala černočerná noc. Pak se však najednou zase objevilo na obloze, ale nemohlo dosáhnout zenitu. Prostě tam zůstalo viset na obzoru. Od té doby nastal v Boreji věčný den. Ale všechno jednou končí, a tak jej vystřídala věčná noc. Tak nám to tehdy připadalo.

Polární den a noc se tam staly naší realitou. Pole, lesy a údolí rychle pokryl palčivý mráz. A jen světlo z Méru, z krystalu v polární tmě nám svítilo a zahřívalo prostor. Tak dlouho jsme ještě žili tam v Boreji, podle pozemského počítání 2000 let. Ale v tom mém mládí mi přišlo vidění, že musím odtud odejít, do zatopeného Středozeří.

Můj bratr mi daroval malou loď, abych sem mohla přiletět. Ano i on se vydal do těchto míst, kterým se později začalo říkat Hellada.

A dokonce i Zeus s rodinou zakotvil se svými loděmi na Olympu, vždyt' z Atlanty nezbyl ani kámen.

Zde se mi podařilo shromáždit učedníky z těch, kdo se zachránili. A postavili jsme nový dům na místě starého dračího Domu, který se tady tehdy celý rozpadl na prach. I když cihly byly jiné, a stavba byla tím, co bylo potomky pojmenováno jako chrám na mou počest. Ačkoli jsem se nikdy nenechala uctívat jako božstvo. Ale zdivočelé národy nebyly schopny pochopit něco jiného.

Tam byl můj domov, můj příbytek, kde jsem dlouho žila a mluvila pravdy pro ty, kteří je mohli slyšet, kteří mohli něco pochopit... Tam jsem učila bojovníky střílet, jak dívky, tak chlapce. A vysvětlovala jsem jim, koho nemohou a koho mohou tělesně zabít, aby ukojili svůj hlad. Proto mi zde říkali učitel lovců. Ale hlavně jsem zde učila jen o tom, koho nelze zabít a sníst, a snažila jsem se ze všech sil chránit živé tvory.

Ale čas plynul, nic netrvá věčně. A já jsem tu musela zanechat své tělo, když už bylo staré. Podle dávného zvyku bylo spáleno na hranici, ale já se vrátila v jemném těle. A byla jsem tady dál. A, bohužel, víra místních lidí v zázraky ještě více zesílila. Ale nemohla jsem jinak, musela jsem tu být.

Ale čas letěl, a tady se už Borea pokryla ledem a ponořila se pod vodu, a její rody se vydaly na jih a staly se novými národy Země.

Město tady už dávno zchátralo. A opět ten kámen začal svévolně vrtat díry mezi světy. Stalo se tak proto, že Anunnaki znovu otráslí Zemí na Kailásu, a všechny portály spící uvnitř se staly opět nebezpečnými.

A tak jednoho dne se tu velmi silně začaly tvořit díry. A lidé opět propadali do paralelních lók Země.

Vždyť teprve nedávno proběhla trojská válka, a lidé do Tróje přivlekli kameny z trosek jaderné války Mahábháraty (viz témata: Trojská válka; Jaderná katastrofa Mohendžodara; Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů).

A síla těch kamenů přinášela smrt všem v okolí. Ale kameny tam byly neznalé. A ty kameny se dostaly i do Hellady, a odtud i na Euboeu. Začaly probouzet portál, a toto místo se stalo velmi nebezpečným. Vždyť kameny byly ve své podstatě antisvětské, a svým smrtícím zářením vyladily portál na světy Tartaru. Tak se v helénských zemích říkalo peklu.

Tenkrát se začali do světa vkrádat démoni a získávali příležitost inkarnovat se.

Tehdy jsi přišla znovu ve svém těle na břeh Nilu...," pomalu řekla Artemis a začala znovu otáčet kouli.

A tu se v ní ukázaly starověké pyramidy a planoucí slunce nad vodní hladinou široké řeky. Osamělá palma a houští papyru. Kdesi tam pluje lodička.

Tady zakotvila u břehu a vystoupil z ní svalnatý muž. Zamířil po kamenité stezce k nedalekému nádhernému chrámu. A tam jsem se znovu ocitla v těle mladé ženy. Předemnou se objevil obrovský sloup s hlavicí pomalovanou pestrými barvami. Byly na něm nakresleny hieroglyfy a obrovské Horovo oko. Bylo přesně takové, jak jsem ho viděla ve snu, a bylo řečeno, že mě Horus má odvést na jakýsi ostrov daleko za ústím Nilu v moři.

Můj strýc padl při spiknutí kněží, a teď jeho lidé musí odvézt poklady tohoto chrámu, a já je musím doprovázet. Spiknutí otrásají touto zemí už dlouho od doby, kdy do ní vtrhli Libyjci a Núbijci. Nyní však musí přijít člověk, který mi na tělo zapíše Horova znamení, aby mi připravil cestu.

„Meti,“ zavolala mě jménem jedna z chrámových dívek, když mistr vstoupil dovnitř.

Ano, přišel. Kamenná Vadžet, na jejíž počest byl tento chrám postaven, nezaujatě hledí na dění kolem. A po její postavě a kamenných deskách podlahy se plazí množství posvátných kober. Všechny vědí, že nastal čas, abych odešla, a shromáždily se zde. Tyto posvátné bytosti všechno vycítí a pochopí. Mnoho jejich obrazů pokrývá mé tělo, stejně jako další symboly. Všechny ke mně přicházejí ve snech nebo ve vizích. A vedou mě po řece osudu, abych naplnila to, kvůli čemu jsem do tohoto těla přišla. Sedm mladých dívek, mých pomocnic, do sebe také vpustilo duchy pomocníků a dovolilo, aby se jejich znamení vepsala na jejich těla.

Žiji tady už dlouho a lidem, kteří přicházejí do chrámu, vyprávím to, co vím, ty vědomosti, které pramení ze samotného prostoru. A teď je čas...

Tatér už dorazil...

...Po jeho odchodu se na mém těle objevilo mnoho Horových očí. A teď se můžeme vydat na cestu.

Přijeli lidé mého strýce, kterým se podařilo uniknout vrahům. Připravili loď, která už čeká...

...Tady už zůstává rodný břeh v pozadí, i když se sem možná mé tělo ještě vrátí...

A koule v ruce Artemis se stále točí a točí. A hle, už jsou vidět zelené ostrůvky v bezbřehém moři. A skalnaté útesy a skály.

Tu jsou rozvaliny starověkého chrámu... A vtom se u starověkém oltáře zableskl ohýnek a já uviděla Artemis. Ukázala mi místo, kde spočíval kámen síly, a beze slov mi řekla, že na tomto místě je třeba postavit nový chrám a starověký oltář zakopat.

...A dlouhá léta se táhla. Někde za průlivem zuří neustálé války. Dórské kmeny tísní místní. A ti prchají na Euboou.

Je tu však také velmi neklidno, a portálem procházejí všelijaká podivná monstra z těžkých nízkých lók a vyvolávají hrůzu, někdy vyvraždí všechn dobytek i pastevece, zanechavše po sobě zcela vykvrvená těla.

Je třeba postavit novou svatyni Artemis na vrcholu té staré, jak mi řekla. Aby byl ten kámen ještě níž. Ale zdejší lidé, bohužel, ji uctívají jako bohyni a je nemožné jim vysvětlit, že to není místo uctívání, ale místo nezbytné k uzavření díry mezi světy. Když se o tom lidem řekne, v hrůze opustí ostrov a nebudou dělat nic. Pro ně jsou bohové všemocní a Artemis musí díru uzavřít sama, projevíc svou moc podle jejich chápání. Pomalé a téměř nemožné je prozření těch, kteří se všeho bojí a jenom pro sebe věčně žádají všelijaká dobrodiní.

...Ale tady už se shromáždili lidé, kterým se znovu a znovu snažím něco říct.

Lidé mého strýce zatím neodjeli zpět, jelikož velké nepokoje tady úplně zahladily vzpomínky na něj. Teď jsou tam noví kněží. Ale možná uplyne dvacet let a oni nebo jejich děti se budou moci vrátit do své vlasti, a přestanou je tam pronásledovat.

...A koule se stále točí a točí. A tady už je v ní vidět nový chrám. Vznikl nový oltář.

A hle, jako v mlze vidím tam nad tím oltářem dávný obraz Artemis, ale v tom těle, v němž jsme byli v dračích domech. A říká mi, abych šla do jednoho z těch domů, které se ještě zachovaly, a tam je třeba vzít nějaký kámen se zářezy, na který dopadne sluneční paprsek, a rozbít ho, neboť to je kus staré hlíny, v níž je uložen předmět.

...A říká, že musím nasměrovat paprsek z tohoto předmětu na střed oltáře, a to zabije mé tělo. Tím však prastarý kámen síly, který začal do tohoto světa vpouštět démony a zrůdy z nízkých lók, ztratí svou sílu.

„A ať to, co zbyde z tvého těla, budou moci lidé věrní pravdám odvézt zpět do Egypta,“ řekla, *„a tam pohřbít na jiném místě, kde bude třeba znamení tvého těla.“*

...A tak se stalo. A teď je hliněný kámen v mých rukou. Ráno ho objevil sluneční paprsek, přesně jak bylo řečeno.

...Až k večeru se ho podařilo rozlomit. Ve světle měsíce, který prosvítal rozbitou střechou starobylého dračího domu, se třpytil podivný duhový kov z doby Atlantidy. Byla to rukojeť, ale její části se vůči sobě pohybovaly. A spojením určitého ornamentu bylo možné vytvořit nesnesitelně jasný bílý paprsek.

...A teď už je vidět síň nového chrámu i ono místo na oltáři, a i sem dopadá sluneční paprsek přímo do středu.

Tu prastarou zbraň se podařilo spustit a vyslat paprsek přímo do středu oltáře. A opět bílý záblesk a palčivá bolest přerušily vidění.

...Koule se pořád točí a točí... A Artemis pokračuje ve svém příběhu.

„A tenkrát nejbližší učednice odnesly ostatky těla kněžky a podle egyptského zvyku je mumifikovaly. Místní vládce, který uctíval tento chrám, nařídil vypravit loď a poslat mumii do Egypta.

Ta se bezpečně se dostala do údolí mrtvých a byla pohřbena v Údolí králů u chrámu Settmaat, což v překladu znamená ‚místo Pravdy‘.

Kdysi tam stál chrám Hadů, a socha Vadžet. Ale převraty a vzpoury všechno smetly. Jen kober se lidé báli dotýkat jako přítomných duchů bohyně. A tak se tam rozšířily a rozmnožily. Mnoho z nich se na to místo doplazilo, ale nebylo označeno, takže ho nikdo nemohl vyplenit, a prastarý kámen chrámu nemohl sloužit zlu.

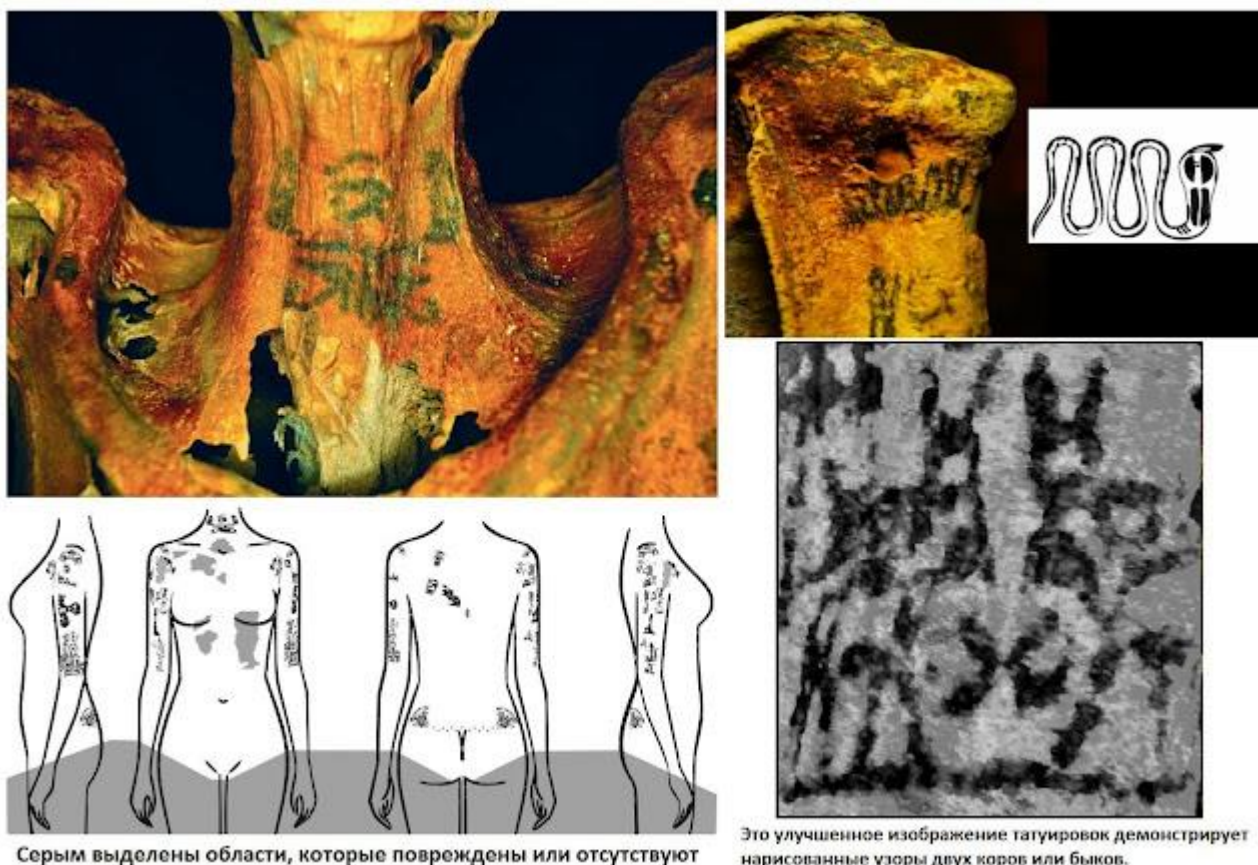
Ano, je to tak, na místě starého chrámu Vadžet za pomoci znamení na těle mumie tehdy neutralizovaly spoustu zhoubných energií, které se tam dostaly kanály planety z kamene Domu draků na Euboeji,“ řekla Artemis, aniž by pohybovala rty.

„Takový je příběh těchto záhadných míst. Vyprávěla jsem ho proto, že tento kámen je nyní mrtvý, po pohřbení v Egyptě zcela ztratil svou sílu. A nyní už jakékoliv manipulace zde nebo na pohřebišti kněžky nemají žádnou sílu a význam.

Ale i dnes se stále bojuje o taková místa dávných portálů, která nejsou pro většinu lidí viditelná. Příběh pokračuje, i když v dnešní době je prakticky nemožné prastaré kameny aktivovat. Od dávných dob uplynulo příliš mnoho času, a dokonce i samotná rotace planety se změnila,“ pokračovala ve vyprávění, pomalu se ztrácejíc v prostoru.

...A na této zemi zůstávají ležet pouze kameny, prastaré kameny, a popraskané schody a prastaré zdi stále stojí, přežívají staletí, tisíciletí, epochy...

Zapsala Valeria Kolcova 03.02.25

Серым выделены области, которые повреждены или отсутствуют

Это улучшенное изображение татуировок демонстрирует нарисованные узоры двух коров или быков.

Mumie ženy z Deir el-Mediny

Vše začalo v roce 2014, kdy si Austinová a její kolega Cedric Gobeil všimli značek na krku mumie ženy z Deir el-Mediny.

Do roku 2016 Austinová identifikovala další tři potetované mumie z Deir el-Mediny, celkem jich tedy bylo sedm. *„Rozložení, oblasti aplikace a motivy těchto tetování ukazují, že sloužily jak k náboženské praxi, tak k formování veřejné identity,“* napsala Austinová ve své zprávě.

„Je docela kouzelné pracovat ve starověké hrobce a najednou uvidět tetování na mumifikované osobě pomocí infračervené fotografie,“ řekla Austinová, která se svými kolegy zkoumala mumie v letech 2016 a 2019.

V Deir el-Medíně byly tetovány pouze mumie žen. Styl těchto vzorů zpochybňuje starou představu, že tetování na ženách znamenalo ve starém Egyptě plodnost nebo sexualitu. Podle Austinové tetování v Deir el-Medíně spíše souvisí s rolí žen jako léčitelek nebo kněžek.

Již po prozkoumání první ženské mumie vědci zaznamenali na 30 tetování, a to i přesto, že byl nalezen pouze trup bez hlavy, nohou a rukou! Většina tetování by nebyla skryta oděvem a k jejich aplikaci by byla zapotřebí druhá osoba - mluvíme o kresbách umístěných na krku, zádech a za rameny.

Mezi náměty tetování patřily posvátné motivy, jako jsou oči Vadžet, dále kobry, krávy a lotosové květy. Tato kombinace motivů vedla badatele k závěru, že žena mohla být kněžkou nějakého kultu.

Nejvýraznější ze všeho však bylo množství Horových očí. Ať jste se na tuto ženu podívali z kterékoli strany, vždy jste viděli oči bohů, které na vás zíraly.

Četné „vadžet“ neboli Horovy oči, které zdobily tělo, chránily před chlípnými pohledy!

Vědci tvrdí, že tato postava skutečně měla určitý náboženský význam. Domnívají se, že toto tetování z ní dokonce mohlo učinit objekt božského rituálu.

Poskytují důkazy o tom, že ženy skutečně mohou být nositelkami božské síly, a uvádějí příklady „moudrých žen“ z téže doby.

„Tento předpoklad nám umožňuje tvrdit, že potetovaná žena mohla být také jednou z těchto moudrých žen, nebo alespoň jakousi čarodějkou.“

Ženě bylo v době smrti 25 až 34 let, a žila mezi lety 1300 a 1070 před n. l.

Po téměř 3000 letech je příjemné vidět, že její zdobené tělo lze opět ocenit jako umělecké dílo.

Materiál zpracoval Alexandr Markelov

Fotografie dračích domů:

Zdroj: https://dzen.ru/a/YE_QJwp9UWVKvSbh

Fotografie chrámu Artemis na ostrově Euboea:

Mezi dalšími nálezy na místě vykopávek byla hlava ze slonoviny s vyřezávanými egyptskými rysy.

Zdroj: <https://rtraveler.ru/science/na-grecheskom-ostrove-nashli-neobychnyj-drevnij-hram-artemidy/>